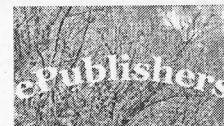

LILLY ALIENS

OCHELARII DE CAL

Roman

Prezentă carte apare în format tipărit
și digital.

Coperta: Leo Orman

© 2019 ePublishers

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-049-039-5

Pentru mai multe informații privind această carte,
scrieți la info@ePublishers.info.

www.ePublishers.ro

www.ePublishers.us

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALIENS, LILLY

Ochelarii de cal : roman / Lilly Aliens. – București : ePublishers, 2019

ISBN 978-606-049-039-5

821.135.1

CUPRINS

9	AZI
13	CÂNDVA
17	AZI
23	CÂNDVA
26	AZI
28	CÂNDVA
31	AZI
34	CÂNDVA
36	AZI
39	CÂNDVA
43	AZI
45	CÂNDVA
48	AZI
51	CÂNDVA

Respect 54 ntru oameni și cărți

54	AZI
58	CÂNDVA
63	AZI
67	CÂNDVA
74	AZI
77	CÂNDVA
80	AZI
84	CÂNDVA
87	AZI
90	CÂNDVA
94	AZI
97	CÂNDVA
100	AZI
103	CÂNDVA
108	AZI
113	CÂNDVA
118	AZI
122	CÂNDVA
126	AZI
129	CÂNDVA

133	AZI
136	CÂNDVA
142	AZI
145	CÂNDVA
148	AZI
152	CÂNDVA
156	AZI
158	CÂNDVA
161	AZI
164	CÂNDVA
169	AZI
172	CÂNDVA
175	AZI
178	CÂNDVA
181	AZI
186	CÂNDVA
189	AZI
193	CÂNDVA
196	AZI
199	CÂNDVA

201	AZI
205	CÂNDVA
208	AZI
212	CÂNDVA
214	AZI
216	CÂNDVA ÎN VIITOR

AZI

Ți-am zis să te faci blogger, nu să scrii o carte. Tu chiar nu ai simțul realității. Așa se adresează o tânără domnișoară mamei sale, cu educație comunistă, care nu știe să poarte un dialog cu fiica sa. Ai făcut atâtea studii degeaba, că nici să vorbești cu mine nu știi. Dar cum să știu să îi vorbesc dacă ea ascultă numai când are vreo nevoie de satisfăcut aici și acum?

De ce naiba mă vait? Cică așa am educat-o. De parcă ar exista vreun manual care să te învețe cum să îți educi progenitura să aibă o viață decentă și cel puțin mai bună decât a ta. De parcă viața ta ar fi vreun etalon pentru cineva. Și cum să ai o viață decentă sau măcar satisfăcătoare, când mai mult de jumătate din ea o trăiești singură?

Ai idee cum este să fii soția unui tip deștept, de carieră, care petrece mai mult de trei sferturi din timp pe diferite mapamonduri, iar tu să stai acasă și să ai o cu totul altă viață? Poți ști cum e dacă ai ales de bună voie și nesilită de nimeni un bărbat ambițios care va fi mai mult al carierei decât al tău. De ce să nu-ți convină o astfel de viață? Până la urmă, fiecare are ce-și dorește: și familie și carieră. Mda, și încă cum...

Lasă calculatorul ăla și pregătește-mi masa, oricum degeaba tastezi atât, tu nu te pricepi la scris, ci doar la citit! Vai, dacă are dreptate? Dacă scriu aici și nu mă voi face înțeleasă? Înțeleasă de cine?

Respect Cine ar trebui să citească și să dea vreun sens? Copila asta nu știe decât la imperativ să mi se adreseze, tocmai acum când vreau să fiu tristă.

„...Am ales să pun punct relației noastre...” Păi exista opțiunea asta? Da, am zis că dacă va afla soția lui de noi doi voi dispărea ca și cum nu am existat, dar voi pleca eu, nu mi se va face cadou un punct. Ce naiba să fac cu cu punctul ăsta? Nu era în planurile mele.

Planurile mele pe naiba! Mereu strategiile le făcea el pentru a nu observa duduia lui că are o viață dublă. De parcă atunci când mai ai pe cineva în viața ta înseamnă că totul devine dublu. Total neadevărat. Se dublează poate grijile să nu fii descoperit și efortul și banii pe care trebuie să îi risipești satisfăcând două femei total diferite una de alta.

Mi-l și imaginez pe domnul, înșurat de două decenii cu o tipă dominatoare și deșteaptă, cu o latură tehnică bine pronunțată și un simț al emoției străin de sine, cum se chinuie din răspuțuri să înțeleagă când i s-a montat dispozitivul de urmărire în telefon.

E adevărat că e ceva ieftin și pur tehnic, iar duduia e tehnică până în măduva oaselor, dar să adopte un comportament antisocial e cumva de neînțeles. Și doar i-am zis lui că soția știe de noi. Nu avea cum să nu știe, nu slăbești din senin 15 kilograme, nu-ți schimbi garderoba pas cu pas în totalitate, nu schimbi hair-stilistul și te tunzi la trei săptămâni doar așa... să fie.

Când l-am întrebat ce zice consoarta lui de modificările sale, a zis, după un timp care pe mine m-a dus cu gândul la ideea ca ea nici nu a observat, *păi ce să zică, i-am zis că vreau să țin pasul cu ea*. Aha, păi dacă e vorba de pasul cu duduia înseamnă că doamna are deja un individ care să îi facă sângele să fiarbă în instalație, iar el, boem și naiv, crede că zilnic după program ea merge la coafor că doar ea așa îi spune: am programare la coafor și la masaj.

Prietena mea m-a întrebat: *fată, dar femeia asta cât păr are de merge la două zile la coafor?* Păi de unde să știu cât păr are ea? Că nici

măcar nu o cunosc. Nu că mi-ar părea rău, că nu suport nici în poze să o văd și mai ales lângă el.

Ce să zic, cred ca am un soi de posesivitate, să nu zic egoism. Eu să am un partener stabil de viață, dar el să nu atingă o altă femeie. Și bietul de el chiar s-a luptat cu figurile mele și nu a prea atins-o. Cred că așa s-a și născut ideea celui dispozitiv montat pe telefonul lui.

Ce poate fi mai rău decât că toate pornoșagurile și emoțiile pe care le împărtășești cu iubitul tău să te trezești că le-ai împărtășit fără voie cu duduia lui. Da, împarți trupul soțului ei cu ea, dar de ce și dulcegăriile?

Mda, și totul tocmai acum când nicio prietenă de a mea nu e disponibilă. Le-am anunțat punctul fiecăreia. Ba chiar am copiat e-mailul lui și l-am trimis spre lectură și analiză că eu mă tem că nu îl pot reproduce acurat. Deși la cât l-am citit de des e memorat cu cap și coadă. Ce lipsă de maturitate! Dacă trimit e-mailul prietenelor mele vor gestiona ele în locul meu despărțirea? Cât mi-a fost bine în relație le-am dat frânturi din bucuria mea lor, iar acum simt să-mi dau nemulțumirea oricui numai să o fac să dispară.

Practic, ce prietenă să mai fie disponibilă mie? Toate au familie și o viață normală. Eu sunt singura dintre ele cu o viață ciudată. S-or fi săturat să mă tot asculte cu poveștile mele din o mie unu nopți fierbinți. Ce-i drept și eu m-aș ofica să stau cu plodul mic, să alerg după el prin casă și una să mă sune să-mi zică cum o plimbă iubitul prin țară toată ziua și ea vrea hăinuțe iar el îi comandă bijuterii.

Stai că îmi scrie pe WhatsApp prietena mea cea mai mică de vârstă. Are 28 ani, e mai mare ca fiica mea cu 9 ani, dar gândește uneori mai puțin decât ea. Știți de ce? E copil unic, cu o grămadă de studii și școală la activ, cu un job foarte dur și destul de bine plătit, dar cu un orgoliu pe măsură. Iubește un maimuțoi de vârstă cu ea care are bani de azi pe mâine că nu are destulă ambiție să caute un job mai bine

plătit, dar care, deși o iubește, se poartă cu ea ca și cum ar abandona-o în fiecare zi. Paradoxul e că se joacă așa de un an jumate. Și tot de un an jumate mă întreabă ea zilnic dacă el o iubește și dacă va face un copil cu el.

Păi de unde să știu eu ce vor face dacă eu ascult doar părerile ei, ce-i drept în detaliu, despre ei doi și ea tinde să înflorească numai ce nu merge între ei? Auzi cică are un sentiment nou și ciudat acum. Eu îi zic că e sentiment de nevestă. Că doar nu te simți din senin vinovată că ai plecat cu o prietenă la Sibiu, partenerul ți-a rămas în București că nu are bani de plimbări, iar tu când să te întorci după plimbare acasă... brusc simți ceva ciudat.

Nici că se putea să înțeleg mai bine sentimentul de nevestă. Deși eu nu îi fac niciodată confidențe Alexandrei. Ea nu știe de **punctul** pe care l-am primit acum câteva zile. E fată deșteaptă, dar mă caută doar pentru problemele ei nu și pentru ale mele. Și cum eu mă simt responsabilă de educația ei pentru viață... cum mi-ar sta să afle că îi recit din regulile pe care tocmai eu le încalc?

Of, cum mi-a devenit mie telefonul inamicul numărul unu! Și când mă gândesc că am mai trecut prin asta și nu m-am învățat minte...

CÂNDVA

Povestea asta ar începe cumva, mai în esență, acum doi ani. Eram într-o altă relație extraconjugală normal, cu un tip care după prima partidă de amor, ce-i drept de șase ore, mi-a spus senin că își lasă tot ce a realizat până la acel moment și vine cu mine.

– Să vii cu mine unde? Eu nu am nevoie decât de câteva ore din când în când în brațele tale. Sunt deja nevasta cuiva și mi-e bine așa.

– Păi eu te vreau de tot. Nu pot să cred cât de minunată poți să fii. Te-am iubit din prima clipă în care te-am cunoscut și este pentru totdeauna.

Pe naiba, prima clipă... M-am angajat printr-un concurs greu și anevoios în instituția coordonată de el, iar acea primă clipă a fost prezentarea mea și a unei alte noi domnițe, făcută de șefa, domnului director.

Acesta a catadicsit să dea mâna scurt cu fiecare dintre noi și în următoarea secundă eram deja cu șefa cu tot în afara biroului lui. Ce prima clipă, când tipa cu care m-am angajat în același timp e cu 10 ani mai tânără și cu mult mai frumoasă decât mine? În cel mai fericit caz a reținut mutra ei, nu pe a mea.

M-am dus la întâlnirea amoroasă cu el după un an întreg în care mi-a spus cam în fiecare zi cât de minunat face el amor și cum îi cad în brațe toate femeile pe care le ademenește inclusiv în parcurile de la mall. Haida de! Ditamai directorul agață femeii de casă care fac

cumpărături. Disperat mai este omul ăsta! Dar, îl ascultam că, dacă voiam să plec din biroul meu și să îl las acolo spunea cam așa: *dacă directorul zice că nu ai treabă, înseamnă că nu ai!*

Când a fost anunțat că peste trei zile va fi mutat la o altă organizație cu munca, m-a sunat să ne întâlnim. Știam că pentru amor și am acceptat să îi arăt ce înseamnă o femeie adevărată.

– Tu nu ai cunoscut una care să îți pună capac, îi spuneam când îmi vorbea de cuceririle lui de ordinul sutelor.

– Ce poate ști o femeie cu fața naivă de copil ca tine? Cred că în afară de soțul tău nu te-a mai atins nimeni.

Avea cumva dreptate. În afară de soțul meu mă atinsese încă un individ, dar nu era ceva demn de menționat. Și iată că mă sună !

– Vii să ne vedem în parcare hipermarketului din oraș?

– Vin, dar nu stau mai mult de 6-7 ore, că vine soțul acasă.

De aici știu că am făcut amor 6 ore, pentru că am pus telefonul să sune când a început actul, presimțind că vom uita de timp de îndată ce ne vom cunoaște. A fost un vis frumos, din care m-a trezit tot el la următoarea întâlnire când mi-a cerut mâna în felul lui brut și neașteptat.

Acum coresponzi total nevoilor mele că ești căsătorit și nu avem nicio obligație unul față de altul, dacă divorțezi... plec din viața ta. Asta i-am zis unui tip care a vrut să-mi dea tot, iar eu nu am vrut decât foarte puțin. Știam că dacă refuz oferta lui el va rămâne agățat într-o căsnicie plină de violență și abuzuri. Și mai știam că e un amant excelent, dar un soț nașpa și de ce naiba să schimb eu ceva ce pentru mine funcționa perfect?

Ne-am întâlnit câteva luni zilnic. Făceam amor o zi da o zi nu. Cică așa l-a învățat pe el un psiholog bărbat, să își dozeze dorința pentru mine, să nu ne plictisim. Cei drept... era un tip foarte pasional,

dar cum lucrurile bune nu durează... iată-mă transferată, la cerere într-o altă localitate.

Cum pe el nu l-am vrut de tot... am plecat cu tot familionul în localitatea de reședință, iar el a rămas. Stabilisem să ne vedem cât mai des, însă de câte ori ne vedeam îmi spunea că mă vrea de tot, că are nu știu ce avere să-mi ofere, că viața mea e lângă el.

Poate sună ciudat, dar depășisem stadiul de gratulare că un tip mă poate dori cu atâta ardoare și simțeam ceva toxic în asta. În amor, totul mergea șnur. Însă cum începeam să ne îmbrăcăm îmi propunea să ne mutăm împreună și toate cele, de mi se duce pe apa sâmbetei toată plăcerea amorului recent. Cam așa s-au derulat vreo zece ani din viața mea. Întâlnirile se răreau, dar pasiunea era ca în prima zi.

Iată-mă la o ședință între oamenii de elită din organizația unde lucrez, nu că eram de rangul celor prezenți, ci că o înlocuiam cumva pe șefa mea. Șefa era prezentă și ea, dar la rândul ei înlocuia un șef mult mai mare. Așadar, iată-mă lângă lumea bună unde nu-mi găseam locul, dar unde chiar am vrut să merg pentru că oamenii de acel rang dau petreceri cu fast după lungile lor ședințe.

M-am îmbrăcat elegant și cu gust în ideea că, dacă tot era singurul moment în care făceam parte din lumea aleasă, măcar să știu că strălusc. Un pic de eleganță, un pic de stângăcie că nu eram de-a casei, un pic pe farmec personal și contextual și iată-mă la masa celui mai mare șef din sală. De fapt... din țară în domeniul meu profesional. Și cum la acea masă erau doar oameni aleși care obișnuiau probabil să obțină orice vor, inclusiv în materie de femei... mă trezesc cu un tip robust, să nu zic gras, spălat și un pic cam beat care începe să-mi zică liniștit ce mi-ar face el în zona mea intimă dacă îl las.

Nu vă gândiți că-s bătută în cap sau că-s străină de flirturi, dar să și se spună la masă cu încă o femeie (și nu orice femeie, ci chiar șefa

mea, o tipă destul de conservatoare) și alți 6 bărbați că "vreau să-ți dau limbi în p...dă", credeți-mă că nu e tocmai o onoare.

Dacă adaug la acest limbaj spus pe un ton suficient de tare cât să fie auzit de toți cei de la masă, paharele lui de whiskey care se tot goleau, atingerea mâinilor pe masă de câte ori voiam să iau un tacâm, sau așezatul în genunchi al lui și diferite alte perorații... aveți cumva tabloul complet al situației în care mă aflam.

După un timp în care grăsunelul nu s-a oprit din declarații porno, șeful cel mare i-a promis un transfer la o filială a organizației din nordul țării dacă nu ia o pauză. Așa am reușit să stau decent la masă și individul să fie mai puțin nesimțit decât fusese.

Nu știam dacă să fiu flatată că un tip are atâta îndrăzneală sau scârbită pentru nivelul atât de jos în care se afla. Am ales să iau din toată scena că sunt nouă în acel grup, că noutatea e căutată și că, probabil așa sunt petrecerile celor de acel rang.

Una peste alta, m-am distrat binișor acolo și din 30 de femei am fost singura care am plecat acasă cu un buchet de trandafiri, bineînțeles dăruiti de grăsanul porno care și-a trimis șoferul să caute 20 km o florărie. Îmi amintesc cum i-am zis *slăbește și tu măcar 9 kg dacă vrei să ai vreo șansă să primești atenția mea*. Oricum eram imună la prezența lui. Aspect zero, limbaj suburban, blond... beacs... nimic din ce căutam eu la un mascul. Amorezul meu era un brunet athletic cu ochii căprui și cu un trup lucrat la sală... ahhh... ce să gădesc eu la unul de peste 110 kg? de fapt... de ce să caut ?

AZI

Ați fost vreodată în depresie? nu? Păi cum așa, doar e afecțiunea mileniului. Să vă spun eu ce e: nu am mâncat zile în șir până ce stomacul meu nu a mai cerut hrană. Am dormit ore și zile, bine că eram în concediu acasă, sau stăteam trează nopțile. Nu coboram din pat să-mi fac igiena personală. Știu exact ce făceam și ce nu și nu-mi pasă că mă las pradă depresiei.

Prietenele mele mă sunau cu rândul să-mi explice că nu merită acel tip toată suferința mea. Cum să le explic lor că un an și jumătate am primit de la el tot ce mi-am dorit în viață, iar el a ales să pună punct?

Nu știam să-mi explic mie însămi, dar altcuiva... S-au dus zilele de concediu și iată-mă la muncă, un cadavru viu fără energie vitală. Colegele au înțeles drama indusă prin care treceam. M-au susținut cu tot ce au putut. Total pierderi: 10 kg slăbite în 3 luni. Vă puteți imagina cum să te îmbraci cu haine mult mai mari decât trupul slăbit și fără vlagă?

Vedem toate astea, dar trăiam detașată de ele și nu voiam să ies din acea transă. Până după alte 3 luni când colegele mi-au măsurat noul trup și mi-au comandat un rând de haine pe noua conformație. Puțin câte puțin m-am adunat și am început să accept separarea lui bruscă de mine. După 5 luni de doliu intens am ales să uit și să învăț să trăiesc fără el.

Respect pentru ca... – Ai văzut că nu se moare după un amant? mi-a zis la telefon prietena mea. Nu, nu se moare, există viață și fără el.

– Nu mai vreau să aud niciodată de el și de alegerea lui.

Deja viața mea se reinventa. Ca de fiecare dată când mă simțeam vinovată, acasă mergeam pe vârfuri. Normal că soțul a văzut că-s mortul viu, dar nu m-a întrebat nimic și a pus totul pe seama muncii mele, dat fiind faptul că am o muncă solicitantă și tocmai fusesem avansată.

Cred că soțul meu este genul ce nu știi nu doare și uite așa am reușit să nu fiu pusă la zid de el pentru absența mea din viața de familie. Nu mă înțelegeți greșit, eram prezentă și făceam cam tot ce aveam de făcut, dar fără vlagă și fără să fiu prezentă. Doar fizic eram în casă, restul din mine era în căutarea răspunsurilor de ce m-a părăsit.

Mamă, nu mai găti, că mâncarea ta nu mai este bună. Tata gătește mai bine, că pune suflet. Vezi doar că mâncarea ta rămâne neatinsă, nici măcar tu nu o mănânci. Da, așa era. Fiica mea avea dreptate. Găteam să fiu utilă și să păstrez aparențele de nevastă, dar suflet de unde să pun în mâncare dacă el mi l-a luat pe tot și apoi l-a aruncat cine știe pe unde?

Gata cu depresia! câteva hăinuțe noi, muncă cât cuprinde, telefoane și pălăvrăgeală cu prietenele și se întrevea luminița de la capătul tunelului, plus hotărârea de a nu-l mai căuta vreodată. Dar ghici ce?

Vorbeam cu Alexandra la telefon, i-am mărturisit în final motivul depresiei mele și aud că-mi intră un e-mail. Nimic nou... reclame pe internet, vin non stop. Închid conversația cu ea și deschid e-mailul să șterg reclama. Stupoare: nevasta lui mi-a dat o epistolă lungă în care mă certa pentru relația pe care am avut-o cu soțul ei.

Dacă o redau din memorie risc să îi șterg din efect, așa că... iat-o!

Bună seara, Luminița!

După cum, probabil, ți-ai dat seama, sunt Mioara, soția lui Felix.

Scuze că intru direct în subiect și că te abordez într-o manieră familiară, spunându-ți pe nume, deși nu ne cunoaștem personal, dar așa sunt eu, directă!

Mărturisesc, de la bun început, că sunt încă foarte rănită, aventura aceasta a voastră schimbându-mi scara de valori după care mă ghidam până atunci, dar cel mai grav este ca mi-a spulberat încrederea absolută pe care o aveam în soțul meu. Dar, desigur, viața nu este doar flori și baloane, iar eu nu sunt nici prima, nici ultima persoană trădată...

Înțeleg că ești psiholog, însă nu știu cât de bun... În opinia mea, dacă ai fi fost profesionistă cu adevărat, ar fi trebuit să îți sfătuiești „pacientul” (sau mai bine zis „pacienții”?) să-și vadă de familie, să la dai sfaturi de reunire a familiei, nu de dezbinare. Mă rog...

Deși au trecut câteva luni de la incident, am decis că trebuie să îți scriu, întrucât doresc și varianta ta cu privire la situația pe care ați creat-o voi doi, iar „mica” indiscreție a soțului meu nu-mi dă pace, oricât aș încerca să trec peste ea. Simt că îmi lipsesc niște elemente, iar pentru mine este foarte important să calc pe teren solid, căci uneori simt că am doar nisipuri mișcătoare sub picioare.

Voi începe prin a-ți spune că, inițial, am intenționat să îi scriu soțului tău, pentru a-l pune la curent cu cele petrecute și, de ce nu? pentru a-l avertiza în legătură cu caracterul promiscuu al celei pe care o are alături de 23 de ani... Însă m-am oprit la rugămintea soțului meu, care dorește să uităm și să lăsăm deoparte cât mai repede cele întâmplare. Și-apoi, bietul George nu are nicio vină că are parte de